

FØRSTE BOG

I

DER havde i flere Dage raset et Herrens Vejr over Egnen. Paa forrevne, sorteblaa Sky-Vinger var Stormen kommen flyvende fra Øst og havde gennempisket Fjorden, saa store Skumflager var kastet højt op paa Markerne. Mange Steder havde den ganske oprevet Bondens Vintersæd, afsvedet Engene og tilstoppet Grøfterne med Jord og Sand, saa Vandet, der ikke kunde finde Afløb, bredte sig ud over Agre og Veje. Overalt saaes styrtede Træer, knækkede Telegrafstænger, splittede Sædstakke og døde Fugle, som Orkanen havde slaaet mod Jorden og dræbt paa Stedet.

Inde i den lille Landsby, Vejlby, der laa ganske ubeskyttet paa Toppen af en høj Banke, var en gammel Ladelænge en Nat blæst overende med et saadant Brag, at Byens Folk var sprunget op af deres Senge og i det blotte Linned styrtet ud paa Gaden. Mange Skorstenspiber var samme Nat væltet ned fra Tagene, og inde i Præstegaardshaven var alle Stærekasserne blæst ned fra Træerne. Ja, end ikke Provsten selv havde de himmelske Magter skaanet. Da han om Formiddagen, medens Vejret var paa sit højeste, traadte ud paa Verandaen for at tage Ødelæggelsen i Øjesyn, havde Stormen løftet Hatten af hans hvide Hoved, slaaet den som en Bold ned mod Jorden, trillet den som et Hjul hen ad Vejen og trods alle Efterstræbelser ført den med sig i en ophvirvlet Støvsy.

Ikke i Mands Minde havde man oplevet saadanne Dage.

„Vorherre bevare dem, der er paa Søen!“ raabte Folk til hinanden gennem Uvejrsbraget, naar man mødtes paa Landsbyens Gade, mens man Skridt for Skridt kæmpede sig hen ad Vejen